

Houser 24.11.2005

Rozhovor s Kärtsym Hatakou

Text: Petr Potužník

Finští Waltari jsou v Čechách jako doma, málokdo by dokázal spočítat, kolikrát zde již vystupovali. Příští rok budou slavit 20 let existence a vypadá to, že pro fanoušky již připravili nějaké ty dárky dopředu. Nové album, první DVD a tři tuzemské koncerty – 25.11. Brno – Faval, 26.11. Praha – Rock Café a o den později Karlovy Vary – Lidový dům. Slíbený osobní rozhovor v Praze na firmě bohužel odpadl, tak jsem se musel spokojit pouze s telefonem do Helsinek, kde jsem lídra Kärtsyho Hatakku zastihl ve velmi dobrém rozpoložení...

Téměř čtyři roky jste nevydali žádné album, ale v posledních dvou letech máte docela napilno. Dvě alba, DVD, koncertování...

To víš, musíme dohnat dluh fanouškům (smích). Tak jsme zase začali pořádně makat, jako zkraje 90.let. Stále se cítíme jako mladí kluci, a i když se hraním živíme 15 let, ještě pořád nejsme na konci.

I když to tak možná nezní, vaše nové album Blood Sample je míň elektronické než minulé projekty. Waltari jsou hutnější – stejně jako v minulosti – a určitě to není pouze použitím dvou kopáků.

Ano. Chtěli jsme udělat mix mezi starými a novými nahrávkami. Blood Sample je méně elektronické, ale mnohé tam zůstalo. V poslední době jsem hodně poslouchal metal, tak se to muselo někde projevit, ne? (smích)

A ty kopáky? Není to tak, že bych se chtěl ubírat nějakým konkrétním směrem, ale přijde mi, že takhle hraná muzika je zase v kurzu a je daleko více invenční než současná taneční scéna. Ta je nyní po zenitu a bude jí to nějakou dobu trvat, než se zase probere k životu.

Tím spíše mne zaskočila vaše písnička Pigeons. Nevybavuji si nyní žádnou vaši jinou skladbu, kde by dostala takový prostor akustická kytara.

Jo, jo. Něco takového tam je. (smích) Je to překvapení?

No docela mě to zaskočilo.

Je tam hodně vlivu latinský muziky ze Španělska. Ale každý song vzniká pod nějakým vlivem. Např. Wide Awake je z Paříže, Aching Eyes je o zaměstnancích firmy Nokia, All Roads vznikla pod dojmem z Německa, Julia je o Anglii. Když si k tomu přičteš úvodní píseň Helsinky, tak Blood Sample je koncepční album o Evropě.

Ale Praha se tam nějak nevešla...

Prahu mám hodně rád, ale o ní jsme zpívali už mnohokrát. Já jsem chtěl nahrát něco s Lenkou Dusilovou, bohužel pro nás zrovna natáčela svou desku. Třeba to vyjde v budoucnu, možná uděláme singl, uvidíme...

Zmínil jsi Julii. Není to vaše první coververze a Beatles jste se na zoubek už také podívali. Julia je hodně křehká písnička a navíc uzavírá celé album, proč právě ona?

V době, kdy jsem se hodně zabýval metalem, jsem poslouchal Beatles – zřejmě i proto, abych si vyčistil hlavu. Vše začalo u písně Help!, Julia ale vždycky patřila mezi mé nejoblíbenější. Beatlesovské White Album určitě patří mezi nejlepší desky a já ho mám od nich nejradši. Navíc mám takový pocit, že konkrétně Julia není moc známá písnička a je to báječná záležitost, která se celý život neomrzí, tak jsme po ní sáhli. V okamžiku, kdy jsme na ní dělali, mně doma stále hrál drum'n'bass a určitě i proto je cítit takovou pohodu.

Nové album obsahuje 17 skladeb a má téměř osmdesát minut. Neměli jste v úmyslu vydat rovnou double CD?

Ale Blood Sample je dvojalbum. Nemáme moc v oblibě dlouhý desky, chtěli jsme to však zkusit. Bohužel se našemu novému vydavateli tenhle nápad moc nezamlouval, tak jsme vše dali na jedno CD, kde je zhruba uprostřed minutová pauza na záchod nebo jídlo. Nechtěl jsem, aby to posluchač poslouchal celý v kuse (smích). To vydrží málokdo.

To jste museli být ve studiu pěkně dlouho, vzhledem k obsáhlosti materiálu.

Nový písničky jsme začali zkoušet už loni a od prosince jsme byli ve studiu. Práce trvala až do srpna, tedy osm měsíců. Ale třeba obal dělal šéf našeho německého fanklubu, který s námi pracoval už na minulém albu, vše připravil sám doma a nám nabídl výsledný produkt.

Já teď trochu odbočím, jo?

Ale jo, pokud to nebude něco z mého soukromí, do toho ti nic není (smích)...

Ne, ne. Zajímá mě, jak se s odstupem času díváš na vaše starší nahrávky, konkrétně na Yeah! Yeah! Die! Die! Death Metal Symphony In Deep C? Ostatně na DVD Rare Species Alive je celé album jako bonusový disk.

Yeah! Yeah! Die! Die! je nejlepší album, které jsme udělali. A i když je to metalové album, tak jsem rád, že se naši fanoušci na nás spíše dívají jako na rockovou kapelu. Je to ale dané zřejmě i tím, že jsme dělali i nějaký ty punkový nebo elektronický věci. Osobně mám rád všechny naše desky – je to taková směs, kde se dá najít od každého trochu.

Určitě tě mrzí, že jste kvůli příliš vysokým nákladům nemohli Yeah! Yeah! Die! Die! prezentovat ve světě. Nebo byl i jiný problém?

Ne, nic jiného za tím nebylo. Turné odpadlo proto, že symfonický orchestr byl strašně drahý. Měli jsme v plánu udělat turné po Německu, Dánsku a Čechách, pak jsem se ale dozvěděl cenu orchestru (hořký smích) a bylo po všem.

Když jsme ještě u metalu, oslovil tě někdo současný?

Ale jo, dost jsem poslouchal Limp Bizkit i Linkin Park, teď hlavně Korn. Tyhle party daly metalu novou tvář a to jsou věci, které mne baví. Na druhou stranu, podobné věci jsme dělali od začátku, tak i proto mi to je blízké. Ale Korn, to je fakt paráda, tahle kapela mě fakt pěkně nakopla.

Nahráli Waltari nějaké album, které nemáš příliš v oblibě?

Možná se budeš divit, ale příliš nemusím Big Bang. Jsou tam dobré písničky, nemám ale rád ten koncept. Stejně jako Radium Round, tam je snad naše nejlepší písnička, kombinace celé desky je však špatná.

Vy v Čechách hrajete poměrně často, máš zde nějaké oblíbené místo?

Máme zde silné publikum. Navíc nás sponzorují České aerolinie, takže když někde vyrazíme na turné, tak se u vás většinou zastavíme. Líbilo se mi na Julisce, kde jsme před Kiss odehráli jeden z nejlepších koncertů, tam bych si klidně zahrál znovu.

Vzpomeň si někdy na váš první koncert v Čechách? To bylo v Praze U zoufalců a bylo to absolutně šílený...

Na to se nedá zapomenout, pamatuju si to velmi dobře, byla to naše první zkušenost z Čech. Bylo tam snad namačkanejch 1000 lidí, ačkoliv kapacita byla sotva poloviční, bylo to v létě a všude bylo hrozný horko, chvílemi dost nepříjemný. Nemohl jsem ani stát a půl koncertu odehrál v sedě, ale byla to skvělá jízda. Byl jsi tam?

Byl a máš pravdu, na to se nedá zapomenout. Víš, že ten klub už neexistuje?

Já vím, ptal jsem se na něj. Je to škoda, že už není.

Pro mě nejdůležitější otázku jsem si nechal nakonec. Vy jste konečně vydali první DVD. Nezamýšlíte zpětně pustit do světa i DVD k Yeah! Yeah! Die! Die!?

Problém je v tom, že nemáme tolik filmového materiálu. On by se možná i našel, ale kvalita není dobrá. A nahrát to zpětně? Vše je to jenom o penězích, ale jak o tom teď přemýšlím, tak to vůbec není špatný nápad.